

Česká republika
NÁLEZ
Ústavního soudu

Jménem republiky

Ústavní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Pavla Šámala a soudců Josefa Fialy a Jana Filipa (soudce zpravodaje) o ústavní stížnosti stěžovatele **D. J.**, zastoupeného Mgr. Tomášem Maxou, advokátem, sídlem Petráská 1136/12, Praha 1 – Nové Město, proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. dubna 2020 č. j. 30 Co 27/2020-66, za účasti **Městského soudu v Praze**, jako účastníka řízení, a **České republiky – Ministerstva dopravy**, sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1 – Nové Město, jako vedlejší účastnice řízení, takto:

I. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 14. dubna 2020 č. j. 30 Co 27/2020-66 bylo porušeno základní právo stěžovatele na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem podle čl. 36 odst. 3 Listiny základních práv a svobod ve spojení s čl. 11 odst. 1 a čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

II. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. dubna 2020 č. j. 30 Co 27/2020-66 se ruší.

Odůvodnění

I.

Skutkové okolnosti případu a obsah napadeného rozhodnutí

1. Stěžovatel se ústavní stížností podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“) a § 72 a násl. zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“), domáhá zrušení shora uvedeného soudního rozhodnutí s tvrzením, že jím byla porušena jeho základní práva zaručená v čl. 36 odst. 1 a 3 a v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“).

2. Z ústavní stížnosti, z obsahu napadeného rozhodnutí a z vyžádaných správních spisů vedených Magistrátem hlavního města Prahy (dále jen „magistrát“) pod sp. zn. S-MHMP 730941/2018/Sla a S-MHMP 847480/2018/Sla a soudního spisu vedeného Obvodním soudem pro Prahu 1 (dále jen „obvodní soud“) pod sp. zn. 27 C 126/2019 se podává, že stěžovatel (podnikající fyzická osoba – viz k tomu sub 24) byl dne 6. 5. 2018 zastaven při řízení motorového vozidla hlídkou Policie České republiky (dále jen „policie“), která u něj provedla silniční kontrolu, během níž také podstoupil orientační test DrugWipe. Podle jeho výsledku byl pozitivní na látku amfetamin a metamfetamin. Stěžovatel popřel, že by byl pod vlivem návykových látek, a na výzvu policistů se podrobil lékařskému vyšetření v Nemocnici

Na Bulovce, během něhož poskytl vzorek moči, který byl podroben imunochemickému testu s negativním výsledkem. Stěžovateli byla následně odebrána krev, jejíž toxikologické vyšetření bylo rovněž negativní. Během silniční kontroly byl stěžovateli zadržen řidičský průkaz podle § 118b zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a došlo k vydání oznámení o zadržení řidičského průkazu ze dne 6. 5. 2018 č. j. KRPA-169612-9/PR-2018-001422, které bylo dne 11. 5. 2018 doručeno magistrátu. Následně magistrát vydal oznámení o zahájení řízení o zadržení řidičského průkazu ze dne 14. 5. 2018 č. j. MHMP 735846/2018/Sla.

3. Usnesením ze dne 4. 6. 2018 č. j. MHMP 868058/2018/Sla magistrát vydal záznam o usnesení, kterým rozhodl o zastavení řízení o zadržení řidičského průkazu stěžovatele, neboť v pravomocně skončeném řízení o skutku ze dne 6. 5. 2018, pro který byl uvedený řidičský průkaz zadržen, nebyl uložen trest zákazu řízení motorových vozidel a věc přestupku byla záznamem o usnesení ze dne 4. 6. 2018, č. j. MHMP 868252/2018/Sla podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, odložena. Dne 4. 6. 2018 převzal právní zástupce stěžovatele předmětný řidičský průkaz, což značí, že stěžovatel jej neměl v držení od 6. 5. 2018 do 4. 6. 2018.

4. Stěžovatel uplatnil dne 12. 11. 2018 u vedlejší účastnice nárok na náhradu škody a nemajetkové újmy, jež mu byla způsobena neoprávněným zadržením řidičského průkazu. Dne 24. 5. 2018 vedlejší účastnice odmítla uplatněné nároky s tím, že nedošlo k nesprávnému úřednímu postupu ani k vydání nezákonného rozhodnutí.

5. Stěžovatel se následně žalobou podanou u obvodního soudu domáhal po vedlejší účastnici náhrady nemajetkové újmy a škody, která mu vznikla v souvislosti s nesprávným úředním postupem v řízení o zadržení jeho řidičského průkazu.

6. Obvodní soud rozsudkem ze dne 12. 11. 2019 č. j. 27 C 126/2019-31 uložil vedlejší účastnici zaplatit stěžovateli částku 36 534 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 36 534 Kč od 13. 5. 2019 do zaplacení (výrok I), a dále uložil vedlejší účastnici zaplatit stěžovateli na náhradě nákladů řízení 19 424 Kč (výrok II). Obvodní soud shledal, že řízení o zadržení řidičského průkazu má akcesorickou povahu ve vztahu k přestupkovému řízení, a proto není podstatná otázka zákonnosti postupu správního orgánu. Dojde-li k zadržení řidičského průkazu v souvislosti se skutkem, ohledně kterého bylo přestupkové řízení následně zastaveno, anebo dokonce ani nebylo zahájeno, stát musí převzít odpovědnost za vyřazení řidiče ze silničního provozu. Zadržení řidičského průkazu má podobnou povahu jako výkon vazby, za jejíž výkon vzniká nárok i osobě, která byla následně zproštěna obžaloby. Nemožnost řídit motorové vozidlo stěžovatele výrazně omezovala při výkonu jeho podnikatelské činnosti. Při ní nezbytně potřeboval dojíždět na místa realizace svých zakázek, k jednání se zákazníky a pro materiál. Nemožnost řídit motorová vozidla jej omezovala i v osobním životě. Šlo-li o výši přiměřeného zadostiučinění, stěžovatel měl za to, že za každý den, kdy v důsledku neoprávněného zadržení řidičského průkazu nemohl řídit motorová vozidla, mu náleží odškodnění ve výši 1 000 Kč, což obvodní soud považoval za adekvátní a na náhradě nemajetkové újmy přiznal stěžovateli zadostiučinění 30 000 Kč. Stěžovatel si pro řízení o zadržení řidičského průkazu zvolil za svého právního zástupce Mgr. Tomáše Maxu, advokáta. Náklady vynaložené na právní zastoupení činily 6 534 Kč, tyto mu obvodní soud rovněž přiznal, když je považoval za odpovídající vyhláše ministerstva

spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“).

7. K odvolání vedlejší účastnice Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) napadeným rozsudkem změnil rozsudek obvodního soudu ve výroku I tak, že žalobu, kterou se stěžovatel domáhal po vedlejší účastnici zaplacení 36 534 Kč s úrokem z prodlení z této částky, zamítl (výrok I). Stěžovateli uložil povinnost zaplatit vedlejší účastnici na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů 1 800 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok II). Městský soud shledal, že v posuzované věci došlo k zadržení řidičského průkazu stěžovatele při silniční kontrole dne 6. 5. 2018 v souladu s § 118b odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť s ohledem na výsledek orientačního testu na přítomnost návykových látek zde byl dán důvod uvedený v § 118a odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, kdy stěžovatel byl podezřelý, že řídil motorové vozidlo bezprostředně po užití jiné návykové látky. Stěžovatel se poté s časovým odstupem několika hodin podrobil v nemocnici imunochemickému testu (poskytnutím vzorku moči) s negativním výsledkem. Následně byla stěžovateli odebrána i krev, jejíž toxikologické vyšetření bylo sice rovněž negativní, ale tento výsledek byl znám až následující den (7. 5. 2018) a nemohl již proto ovlivnit rozhodnutí příslušného policisty o zadržení řidičského průkazu. Následoval postup (oznámení zadržení řidičského průkazu magistrátu a zahájení řízení o zadržení řidičského průkazu), který korespondoval s úpravou obsaženou v § 118b odst. 1 a § 118a odst. 1 zákona o silničním provozu, včetně zachování příslušných zákonných lhůt. Poté byl bez zbytečného odkladu stěžovateli vrácen zadržený řidičský průkaz, neboť s ohledem na odložení ve věci přestupku nerozhodl magistrát o zadržení řidičského průkazu stěžovatele podle § 118c odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. V řízení o zadržení řidičského průkazu tak bylo postupováno v souladu s příslušnou právní úpravou obsaženou v zákoně o silničním provozu. Nejde tak o nesprávný úřední postup ve smyslu § 5 a 13 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 82/1998 Sb.“), jak chybně uzavřel obvodní soud.

II.

Argumentace stěžovatele

8. Stěžovatel v ústavní stížnosti zejména konstatoval, že městský soud vyzval účastníky řízení k udělení souhlasu s rozhodnutím bez nařízení jednání. S tímto postupem stěžovatel souhlasil, nicméně s ohledem na judikaturu Ústavního soudu poukázal na to, že hodlal-li městský soud zaujmout jiné právní posouzení než obvodní soud, měl by být s tímto jiným právním názorem seznámen. Městský soud však stěžovatele neseznámil s tím, že hodlá věc právně posoudit odlišně od obvodního soudu a žalobu bez nařízení jednání zamítl. Městský soud tak odepřel stěžovateli možnost se ke změně právního názoru vyjádřit.

9. Dále má stěžovatel za to, že právní posouzení městského soudu je v rozporu s čl. 36 odst. 3 Listiny. Je zřejmé, že stěžovatel byl omezen v možnosti užívat svůj majetek a vykonávat své povolání v důsledku postupu orgánů veřejné moci, a má proto nárok

na náhradu za jejich postup. Stěžovatel zdůrazňuje, že se nedopustil žádného protiprávního jednání v silničním provozu, přesto mu bylo znemožněno téměř měsíc řídit motorová vozidla. A to pouze na základě testu DrugWipe, který je však jen orientační a není schopen spolehlivě stanovit, zdali je řidič ovlivněn návykovou látkou. To je možné odhalit až z odebraného biologického materiálu. Zadržuje-li policie řidičské průkazy na základě nespolehlivého a toliko orientačního testu DrugWipe, nemohou nést řidiči negativní důsledky tohoto postupu v případě, že se podezření neprokáže, zejména mají-li nést důsledky takového zásahu po delší dobu. V tomto případě policie měla k dispozici výsledek imunochemického vyšetření moči, který nezaznamenal žádnou návykovou látku. Tento negativní výsledek imunochemického vyšetření tak vyvracel test DrugWipe. Policisté přitom byli pracovníky Nemocnice Na Bulovce informováni, že za této situace bude negativní i rozbor krve, přesto stěžovateli zadrželi řidičský průkaz. Zejména pak za situace, kdy již měli k dispozici od 10. 5. 2018 rovněž výsledek rozboru krve s negativním výsledkem na přítomnost návykových látek, nepostoupili ho bezodkladně magistrátu, aby mohl být co nejdříve vrácen řidičský průkaz, což je projevem libovůle při výkonu veřejné moci a neproporcionálním zásahem do práv a svobod stěžovatele podle čl. 11 odst. 1 a čl. 26 odst. 1 Listiny. Žádnou iniciativu v tomto směru nevyvinul ani magistrát, který z podkladů policie věděl, že bylo provedeno lékařské vyšetření v Nemocnici Na Bulovce. Přesto se nesnažil získat jeho výsledky. Teprve po písemné urgenci advokáta stěžovatele a řady telefonátů postoupila policie výsledky rozboru krve správnímu orgánu, který následně (téměř po měsíci od imunochemického vyšetření moči) vrátil zadržený řidičský průkaz stěžovateli. V posuzovaném případě tak policisté neměli stěžovateli zadržovat řidičský průkaz a stačilo jen zabránění v jízdě podle § 118a odst. 1 zákona o silničním provozu. Došlo tak k neproporcionálnímu zásahu do základních práv stěžovatele v rozporu čl. 4 odst. 4 Listiny. Postupovalo-li by vše podle právních předpisů, řidičský průkaz mohl být vrácen stěžovateli nejpozději již po 10. 5. 2018. Stěžovatel nemá nést důsledky zadržení řidičského průkazu za situace, kdy nebyl ovlivněn návykovými látkami. Stejně tak k jeho tíži nesmí jít ani značná pasivita policistů, tak i oprávněné úřední osoby magistrátu. Ve spojení s touto pasivitou bylo třeba, aby stěžovatel využil právních služeb advokáta, díky kterému se domohl dřívějšího vrácení svého neoprávněně zadrženého řidičského průkazu. Náklady na právní zastoupení v řízení o zadržení řidičského průkazu tak byly vynaloženy účelně.

III.

Vyjádření účastníka a vedlejší účastnice

10. Soudce zpravodaj podle § 42 odst. 4 zákona o Ústavním soudu vyzval účastníka řízení i vedlejší účastnici k vyjádření se k ústavní stížnosti.

11. Městský soud ve svém vyjádření odkazuje v plném rozsahu na odůvodnění svého rozsudku a zdůrazňuje, že pouze právně posoudil spornou otázku jinak než obvodní soud, vycházející však ze stejných skutkových zjištění učiněných obvodním soudem.

12. Vedlejší účastnice ve svém vyjádření s odkazem na usnesení Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2019 sp. zn. II. ÚS 2682/18 (všechna rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>) uvedla, že v této části je ústavní stížnost nepřípustná podle § 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu. K námitce stěžovatele, který svůj nárok odůvodnil existencí nezákonného rozhodnutí, vedlejší účastnice uvedla, že v předmětném

správním řízení takové nezákonné rozhodnutí vydáno nebylo, což bylo v průběhu soudního řízení prokázáno. Nelze tedy, aby nyní za účelem úspěchu ve věci odkazoval na tvrzenou pasivitu policie či příslušného správního orgánu, neboť z tohoto jednání mu požadovaná škoda a nemajetková újma vzniknout neměly. Zároveň je nutné uvést, že správní orgán rozhodující o přestupku nezkoumá, zda policie při zadržení řidičského průkazu postupovala správně. Proto nesouhlasí s argumentací stěžovatele, který upřednostňuje uspokojení svého nároku na odškodnění na úkor naplnění samotných zákonných předpokladů, které jsou k tomuto kroku nezbytné.

13. Uvedená vyjádření byla zaslána stěžovateli na vědomí a k jeho případné replice, ten však tohoto svého práva nevyužil.

IV.

Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

14. Ústavní soud posoudil splnění procesních předpokladů řízení. Dospěl k závěru, že ústavní stížnost byla podána včas oprávněným stěžovatelem, který byl účastníkem řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí napadené ústavní stížností. Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný. Stěžovatel je právně zastoupen v souladu s § 29 až 31 zákona o Ústavním soudu. Jeho ústavní stížnost je přípustná (§ 75 odst. 1 téhož zákona *a contrario*), neboť vyčerpal všechny zákonné prostředky k ochraně svého práva.

V.

Meritorní posouzení

15. Poté, co se Ústavní soud seznámil s argumentací stěžovatele, vyjádřeními městského soudu a vedlejší účastnice, obsahem příslušného spisu vedeného u obvodního soudu a příslušných správních spisů vedených magistrátem, dospěl k závěru, že ústavní stížnost je důvodná.

16. V řízení o ústavních stížnostech [čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy, § 72 a násl. zákona o Ústavním soudu] Ústavní soud jako soudní orgán ochrany ústavnosti (čl. 83 Ústavy) přezkoumává rozhodnutí či postup orgánů veřejné moci jen z toho hlediska, zda jimi nedošlo k porušení ústavně zaručených základních práv a svobod.

17. Úvodem nutno zdůraznit, že Ústavní soud vzal v úvahu, že předmětem řízení před obecnými soudy bylo peněžité plnění v tzv. bagatelní výši 36 534 Kč s příslušenstvím. V těchto bagatelních věcech je přitom vyloučena možnost podat dovolání podle § 238 odst. 1 písm. c) zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), tím spíše je v zásadě zjevně neopodstatněná ústavní stížnost podle § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu, jelikož až na výjimky nejsou taková rozhodnutí způsobilá omezit či porušit ústavně chráněná práva a svobody.

18. Nyní posuzovaná věc je takovou výjimkou, neboť napadený rozsudek městského soudu se svou intenzitou dotýká samotné podstaty a smyslu ústavního práva na náhradu škody (způsobená škoda a žádná náhrada) způsobené nesprávným úředním postupem podle čl. 36 odst. 3 Listiny [obdobně např. nález ze dne 15. 2. 2012 sp. zn. III. ÚS 3659/10

(N 32/64 SbNU 339)]. Napadené rozhodnutí je z pohledu kvalitativního významné a z hlediska zachování ústavnosti přesahuje kauzu samotnou. Závěry přijaté městským soudem mohou mít vliv i na jiná další řízení, a proto „ústavněprávní hodnota sporu“ převáží nad „kvantitativní stránkou věci“ [srov. náleze ze dne 19. 1. 2016 sp. zn. III. ÚS 2018/15 (N 11/80 SbNU 139)].

19. Základní právo na náhradu škody způsobené mu nezákonným rozhodnutím soudu, jiného státního orgánu či orgánu veřejné správy nebo nesprávným úředním postupem plyne přímo z čl. 36 odst. 3 Listiny. Tento druh odpovědnosti státu za škodu tak má výrazný ústavněprávní rozměr, neboť je podstatnou složkou pojmu „právní stát“ a má určující vliv na to, zda mají občané důvěru v právo a instituce státu. Proto nemůže být dána důvěra tam, kde nezákonnost či nesprávnost aktů veřejné moci není sankcionována v podobě povinnosti státu k náhradě škody či jiné újmy [srov. např. nálezy ze dne 5. 5. 2015 sp. zn. II. ÚS 3005/14 (N 87/77 SbNU 273) a ze dne 13. 3. 2012 sp. zn. I. ÚS 529/09 (N 51/64 SbNU 625)].

20. Ústavní soud setrvává na právním názoru [srov. např. náleze ze dne 13. 9. 2017 sp. zn. IV. ÚS 203/17 (N 171/86 SbNU 761)], že součástí požadavků na demokratický právní stát je rovněž povinnost nést odpovědnost za jednání jeho orgánů, či za jednání, kterým orgány veřejné moci přímo zasahují do základních práv jednotlivce. Je-li jednotlivec povinen snášet zásahy, popř. úkony prováděné orgány veřejné moci, musí mít v demokratickém právním státě podle čl. 1 odst. 1 Ústavy k dispozici prostředky ochrany a nápravy, a to včetně odškodnění podle čl. 36 odst. 1 a 3 Listiny, prokáže-li se, že nejednal jakkoli protiprávně a postupem, popř. úkony orgánů veřejné moci (zde policií), bylo zasaženo nezákonně do jeho základních práv a svobod. Pro budování důvěry občanů v materiální právní stát je důležité, aby každá majetková újma způsobená nesprávným úředním postupem či nezákonným zásahem veřejné moci proti jednotlivci byla odčiněna.

21. Zákonu č. 82/1998 Sb. je svěřena ve smyslu čl. 36 odst. 4 Listiny toliko úprava podmínek a podrobností realizace ústavně zakotveného práva. Uvedená norma vychází z principu ochrany práv každého, kdo byl poškozen nezákonným rozhodnutím státního orgánu či veřejné správy nebo nesprávným úředním postupem (viz výše citovaný náleze sp. zn. II. ÚS 3005/14).

22. Mezi stěžovatelem, obecnými soudy a vedlejší účastnicí je nesporné (a vyplývá to též ze soudních a správních spisů), že stěžovatel neměl svůj řidičský průkaz ve svém držení od 6. 5. 2018 do 4. 6. 2018, a to v důsledku jeho zadržení policií a magistrátem, a to z důvodu falešně pozitivního testu DrugWipe na látku amfetamin a metamfetamin. Fakt, že stěžovatel nebyl při řízení motorových vozidel pod vlivem předmětných návykových látek, vyplývá z výsledku imunochemického vyšetření moči a odběru krve stěžovatele, jejíž toxikologické vyšetření bylo rovněž negativní. Skutková situace je tedy jednoduchá. Stěžovateli byl na dobu přibližně jednoho měsíce zadržen orgány veřejné moci řidičský průkaz přesto, že nejednal jakkoli protiprávně, přičemž udělal nejen z pohledu zákona, ale též z pohledu obecné slušnosti vše správně (zejména se dobrovolně podrobil lékařskému vyšetření, což není vždy obvyklé, a to i invazivním zásahem cestou odběru krve) tak, aby prokázal svou nevinu. Klíčovou otázkou pro posouzení věci je pak vlastně jen to, kdo je zodpovědný za výsledek falešně pozitivního testu DrugWipe a jeho případné materiální důsledky, jestli stát nebo stěžovatel.

23. Ústavní soud s ohledem na výše uvedená ústavní východiska shledává, že v demokratickém právním státě je nepřipustné, aby v důsledku toho, že orgán veřejné moci použije při silniční kontrole motorového vozidla orientační test na přítomnost drog v těle řidiče, jehož výsledky jsou falešně pozitivní, nesl jakékoliv negativní materiální následky jednotlivce.

24. Z pohledu naplnění podmínek odpovědnosti státu za škodu v posuzované věci je významné, že stěžovateli vznikla skutečná újma prokazatelným nesprávným úředním postupem státu (použitím falešně pozitivního – tedy nesprávného – testu na drogy, za který nese odpovědnost stát), přičemž újma stěžovatele spočívala v nemožnosti řídit motorové vozidlo. Bude proto úkolem nového posouzení věci zjistit, jaká škoda vznikla v důsledku (příčinná souvislost) nesprávného úředního postupu a s ním souvisejícího zásahu do základních práv stěžovatele podle čl. 11 odst. 1 a čl. 17 odst. 1 Listiny a potřebou získání kvalifikované právní pomoci, bez které by uvedený zásah zřejmě trval ještě déle.

25. V nyní posuzované věci tak byly naplněny veškeré předpoklady pro přiznání náhrady újmy stěžovateli způsobené nezákonným postupem státu, přesto městský soud vyloučil odpovědnost státu a omezil tak ústavně chráněné právo stěžovatele na náhradu škody podle čl. 36 odst. 3 Listiny v rozporu s principy právního státu podle čl. 1 odst. 1 Ústavy [srov. též nálezy ze dne 23. 2. 2012 sp. zn. II. ÚS 2159/11 (N 39/64 SbNU 455)].

26. Stěžovatel ve své ústavní stížnosti namítl také porušení práva na soudní ochranu (blíže sub 8). Uvedené právo přitom neznamená, že je jednotlivci zaručováno přímo a bezprostředně právo na rozhodnutí odpovídající jeho názoru, ale je mu zajištěno právo na spravedlivé řízení, v němž se uplatňují všechny zásady správného soudního rozhodování podle zákona a v souladu s ústavními principy [viz nálezy ze dne 14. 8. 2007 sp. zn. IV. ÚS 687/06 (N 128/46 SbNU 205)]. V tomto duchu obecné soudy postupovaly jen částečně, neboť vůči stěžovateli se dopustil městský soud s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem posuzované věci nepřipustně libovůle spočívající ve výše uvedeném neústavním výkladu zákona č. 82/1998 Sb. ve vztahu k čl. 36 odst. 3 Listiny a porušil tím rovněž jeho právo na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny. Vzhledem k novému otevření řízení v posuzované věci není třeba se dále touto otázkou zabývat.

27. Nad rámec výše uvedeného Ústavní soud poznamenává, že s ohledem na výsledek řízení o této ústavní stížnosti je námitka stěžovatele uvedená sub 8 irelevantní. Zde lze pro úplnost jen v krátkosti odkázat na usnesení Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2019 sp. zn. II. ÚS 2682/18, podle kterého „*S ohledem na skutečnost, že stěžovatel tvrdí, že mu nesprávným postupem odvolacího soudu byla odňata možnost před tímto soudem jednat, měla být totiž ve věci podána nejprve žaloba pro zmatečnost, a to konkrétně z důvodu uvedeného v ustanovení § 229 odst. 3 o. s. ř.*“ Je však třeba uvést, že i výše uvedené zjištění porušení základních práv a svobod stěžovatele v důsledku nesprávného úředního postupu a neposkytnutí mu soudní ochrany je jako důvod pro kasační výrok Ústavního soudu dostačující, neboť by tak pouze došlo k oddálení možnosti skutečné nápravy vzniklého porušení ústavního pořádku.

**VI.
Závěr**

28. Ze shora uvedených důvodů Ústavní soud podle § 82 odst. 1 a odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu ústavní stížnosti stěžovatele vyhověl a podle § 82 odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu zrušil napadený rozsudek městského soudu.

Poučení: Proti rozhodnutí Ústavního soudu se nelze odvolat.

V Brně dne 23. února 2021

Pavel Šámal
předseda senátu